

Lindsey Kelk

**Egy koszorúslány
naplója**

LINDSEY KELK

*Egy
koszorúslány
naplója*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lindsey Kelk, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Always the Bridesmaid*

(HarperCollins Publishers Limited, UK)

● *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

● *Borítóterv:* © HarperCollinsPublishers Ltd 2015

● *Kép:* © Shutterstock.com

● A szerző fotóját Rachael Wright készítette

ISBN 978-963-407-253-9

HU ISSN 1789-2732

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sára Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 601906

● *Nyomtatás időpontja:* 2016/27.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Janice-nek

A koszorúslánynaplóm

Név: Maddie Fraser

Kor: Harmincegy, de nem nézek ki anyyinak, esküszöm!

A menyasszony neve: Lauren Hobbs-Miller

Kapcsolatom a menyasszonnyal: állítólag a legjobb barátműm

Mióta ismerem a menyasszonyt: 12 éve

A megismerkedés módja: Lakótársak voltunk az egyetemen.

A többi koszorúslány: Sarah Hempel, Jessica Hobbs-Miller-Joyce

Három szó a menyasszonyról: Irányításmániás, megszállott zsarnok. Nagylelkű, kedves, szőke

Három szó a vőlegényről: Lehet, hogy drogozik.

Mikor lesz a nagy nap: Túl hamar ahhoz, hogy lefogyjak.

A koszorúslánysággal kapcsolatos érzéseim: Szívesebben tépném ki a méhemet egy rozsdás ruhafogással, hogy aztán kalapként viseljem, és abban parádézzak Brighton tengerparti sétányán. Boldog vagyok.

Gratulálunk!

Te lettél a kiválasztott, aki elkísérheti a menyasszonyt ezen az életre szóló emlékekkel teli úton. A koszorúslány nem pusztán olyasvalaki, aki a menyasszony mögött sétál végig a padsorok között, hanem az a személy, aki az életben is mellette áll. Lehet, hogy tegnap még csak barátnő, nővér, hűg vagy unokatestvér voltál, mostantól kezdve azonban sokkal több vagy.

Ez a napló lehetővé teszi, hogy közös kalandotok minden egyes lépését megörökítsd, attól kezdve, hogy a menyasszony rád ruházza e nemes feladatot, egészen addig, amíg el nem búcsúzol a menyasszonytól, hogy egy ifjú feleséget üdvözölhess az életében.

Örökíts meg minden pillanatot, jegyezz fel minden érzést és gondolatot, mert ez az egyik legkülönlegesebb és legcsodálatosabb megtiszteltetés, amely egy nőt érhet.

Már nem ugyanaz az ember vagy, aki reggel voltál, amikor felkeltél az ágyból.

Koszorúslány vagy.

1.

Május 14., csütörtök

Közérzetem: kimerült

Miért vagyok hálás: A taxikért, amelyek egy alkalmazás segítségével megtalálják az embert.

Manapság vitathatatlan alapigazságnak számít, hogy kétféle ember létezik: az, aki felhív, és az, aki üzenetet küld.

Persze a közösségi média világában rengeteg fura figurával lehet találkozni. Ott van például a lány az előző munkahelyedről, aki minden posztodat kedveli a Facebookon, vagy a srác, akivel a főiskola első hetében együtt lógtál, aztán három évig nem is nagyon találkoztatok, de mégis megjelölt a LinkedInen, vagy mind közül a legrosszabb: aki mélyenszántó beszélgetéseket akar folytatni veled Twitter-üzenetek formájában. *De!* Az igazi, őszinte, kérdés-nélkül-segítek-elásni-a-holttestet barátoknak csak két típusa van: aki üzenetet küld, és aki telefonál.

A legjobb barátnőm, Lauren a második csoportba tartozik. Legnagyobb bosszúságomra bármi legyen is a mondanivalója, felveszi a telefont, és már hív is. Az én szerény, sms-ező véleményem szerint nem feltétlenül muszáj szóban megbeszelnünk, hogy ki esett ki a *Bake Off*¹ című műsor legújabb részében; néhány gif és

1 The Great British Bake Off: a világ számos országában nagy sikerrel vetített, amatőr cukrászokat versenyeztető valóságshow. Forrás: Wikipédia

pár jól megválasztott emotikon segítségével tökéletesen ki lehet fejezni a véleményünket. Lauren azonban imád telefonálgatni, ezért aztán rögtön tudtam, hogy valami nagy dolog van készülőben, amikor üzenetben hívott meg minket Sarah-val vacsorázni.

– Mit gondolsz, mit akarhat? – kérdezte Sarah, miközben kötelességtudóan ballagtunk az utcán az étterem felé. – Miért rángatott ide minket ma este?

Útban a metró felé már végigigondoltam a lehetőségeket, és végül arra jutottam, hogy csakis emberrablásról lehet szó. Lauren helyett egy rossz külsejű, sebhelyes arcú férfit találunk az étteremben, aki a bárpultot támasztva vakargatja majd a szakállát, és közli velünk, hogy fizessünk egymillió fontot éjfélig, különben elkezdi levagdოსni a barátnőnk ujjait, és elküldi őket postán. Vagy valamelyik csomagküldő szolgálattal, mivel a posta nem túl megbízható.

– Fogalmam sincs – feleltem. Minek idegesítsem fel Sarah-t az emberrablásos elméletemmel, amíg még semmi nem biztos? – De örülök, hogy együtt vacsorázunk. Úgy érzem, mintha már hetek óta nem találkoztunk volna.

Ezzel nagyon udvariasan azt akartam kifejezni, hogy „Már hetek óta nem találkoztunk, te némbor, és még te nevezed magad az egyik legjobb barátnőmnek?”

– El voltam havazva – felelte. Még csak meg sem próbálkozott valami hazugsággal előhozakodni. Félig-meddig arra számítottam, hogy babát vár, de megkönnyebbülten láttam, hogy pont olyan karcosú, mint amilyen volt. Jó, a „megkönnyebbülés” talán nem a legjobb szó, mert ugyan ki könnyebbülne meg annak láttán, hogy a sovány barátnője még mindig sovány? A melle viszont egy kicsit sem lett kisebb. Az élet igazságtalan. – Borzalmas a munkám, kellene egy új állás. A cégednél meghirdettek egyet.

– Igen? – kérdeztem, mintha nem tudtam volna róla.

Sarah ki- majd újra begombolta a blúza legfelső gombját, megigazította a gallérját, közben pedig magában motyogott.

– Nem értem, miért nem volt képes felhívni, hogy vacsizzunk együtt – váltott hirtelen témát, mert még mindig nem tudott napirendre térni „az üzenet” fölött. – Mire ez a felhajtás?

Mert azonnal lemondta volna, mint ahogyan az elmúlt másfél hónapban minden alkalommal tetted, választam magamban a kérdésére.

– Talán mert amerikai? – kérdeztem hangosan.

– Már tíz éve itt él – ellenkezett Sarah. – Többé már nem használhatja kifogásként azt, hogy amerikai. Ezennel hivatalosan is megtiltom neki.

– Lehet, hogy visszaköltözik – mondtam, de reméltem, hogy nem ez a helyzet. Mostanában sok szó esett Lauren gyengélkedő édesanyjáról és várandós testvéréről. Meg aztán ki akarna egy újabb kinkeserves nyarat eltölteni Angliában, amikor a hamptonsi parti házban koktélokot kortyolgatva játszhatna a nővére kisbabájával? – Valamiért nagyon ragaszkodott hozzá, hogy ma este találkozunk.

Őszintén szólva eléggé merésznek éreztem magam. Hétköznapi este nem szoktam kimozdulni otthonról. Soha. Igen, tudom, hogy ez nagyon szomorúan hangzik, de rengeteget dolgozom, a barátaimnak pedig mindnek van valakije. Mi értelme kimozdulni, amikor az ember otthon is maradhat egy üveg borral, fajtát készíthet, és önfeledten mulathat a felfújható barátjával/barátnőjével? Tudom én, hogy milyen jó ez, én is ezt csinálom egy nagy üveg gin társaságában. És igen, nagyon boldogok vagyunk együtt, köszönöm szépen.

Sarah azonban nem merésznek érezte magát, hanem el volt keseredve.

– Mindig olyan akaratos – mondta, miközben megigazította a megszokott frizuráját. Sarah mindig ugyanúgy nézett ki. Mindig kontyban hordta a haját a feje

tetején, mindig tökéletesen volt kihúzva a szeme, mindig nyakig begombolt blúzt viselt, és valahogy mindig fantasztikusan festett. Ennek ellenére én nagyon utáltam a kontyát, és legszívesebben lenyisszantottam volna egy sövényvágó ollóval, de visszafogtam magam, mert én *jó barátnő* vagyok. – Nem lehet neki nemet mondani. Semmi kedvem nem volt ma étterembe menni, csak arra vágyom, hogy hazaérjek végre.

– Nem tudom, hová akarsz kilyukadni – feleltem –, de van egy olyan fura érzésem, hogy nem igazán vagy vacsorázós kedvedben.

Sarah savanyú arcot vágott, én pedig elmosolyodtam.

– Nos, a sminked legalább tökéletes – mondtam, miközben belekaroltam, akár tetszett neki, akár nem. – Ez is valami.

– Na ja.

Vészhelyzet esetén mindig dicsérd meg egy nő sminkjét, azzal nem tévedhetsz nagyot.

Sarah elengedte a karomat, hogy ki tudjunk kerülni egy csapat tizenéves kölyköt, akik az utca közepén csörtettek végig.

– Én csak nem akarok egész éjszakára kimaradni – mondta, miközben profiként ugrott félre a suhancok útjából. – Semmi kedvem hozzá. Ki akar bárhová is menni csütörtök este? Senki. London ilyenkor tele van idiótákkal.

Amikor egy elsötétített kirakatüvegben megláttam, hogy milyen izgatott képet vágok, gyorsan megpróbáltam letörölni az arckifejezést az ábrázatomról, mielőtt Sarah fölnéz, és ő törli le. Idiótákkal és velem! Nos, ha Sarah duzzogni akar, hát duzzogjon, én azonban nem hagyom, hogy elrontsa az estémet.

– Hát itt vagytok!

Lauren a zsúfolt bárpultnál üldögélt, amikor megérkeztünk. Sarah egy kurta ölelés után azonnal rendelt magának egy dupla gin-tonikot, én pedig közben

elszenvedtem a világ legerősebb szorongatását. Lauren sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott. Szerintem ennek ahhoz a tényhez lehet köze, hogy edzőterembe jár, bár saját tapasztalatokkal nem tudom alátámasztani ezt a teóriát.

– Mi a nagy helyzet? – kérdeztem, miközben egyik lábamról a másikra álltam, és vadul igazgattam a hajamat. Amikor eljöttem az irodából, még normálisan nézett ki, legalábbis barna volt, és tiszta, most azonban, ennyi szép ember között, ráadásul a két szőke barátnőm társaságában meg voltam győződve arról, hogy kócos és zsíros, és jobban járnék, ha kopaszra vágatnám. Vagy lófarkba kötném.

– Addig nem árulom el, amíg le nem ültünk – mondta Lauren, és kirázta tökéletes szőke fürtjeit az arcából, bele az én arcomba. – Foglaltam asztalt, és rendeltem egy üveg pezsgőt is, úgyhogy nem kell italt rendelned, Sarah.

Sarah sötét pillantást vetett Laurenre, majd letett egy ötfontos bankjegyet a pultra, és két húzásra megitta a gin-tonikját.

– Pezsgőt? – kérdeztem. – Mit ünnepelünk?

– Te jó ég, Maddie! – Lauren szeme úgy csillogott, mintha ő már korábban is pezsgőzött volna. – Nem tudsz várni, mondjuk tíz másodpercet?

Sarah meglehetősen mogorva viselkedése ellenére a barátnőnk még mindig mosolygott, amikor az asztalunkhoz értünk. Szemtől szembe mindig azzal viccelődünk, hogy azért volt annyival jobb formában nálunk, mert amerikai, a háta mögött viszont (persze csak kedvesen) megnyugtattuk magunkat, hogy csak azért, mert még életében nem volt rendes állása. Ma azonban még jobban ragyogott, mint máskor.

– Szóval, hogy vagytok? – kérdezte, miközben a pincér kihúzta a székét. – Ezer éve nem láttalak titeket.

– Megvagyok – feleltem. Miért is nem kezdtem valamit a hajammal? Lauren szőke tincseinek vége mindig

olyan szépen göndörödött, mintha megcsókolta volna egy tündér. – Shonát behívták mammográfiára, de úgy hallotta, hogy fáj, úgyhogy először elküldött engem.

– A főnököd rákényszerített, hogy mammográfiára menj? – kerekedett el Sarah szeme.

– Hogy kényszeríthet valaki arra, hogy mammográfiára menj? – kérdezte Lauren, miközben megbökte a bal mellemet. – Te jó ég, Maddie!

– Nem is tudom – feleltem, és ellegyintettem a kezét. – Benne volt az előjegyzési naptáramban. Nem foglalkoztatott különösebben a dolog, egészen addig, amíg túl nem estem rajta. Azt hittem, hogy mindenkinek meg kell csináltatnia. És légy szíves, ne fogdosd nyilvánosan a cicimet.

– Mintha ez lett volna a legszörnyűbb dolog, amit művelt – jegyezte meg Sarah, miközben az asztalon dobolt az ujjjaival, és sólyomként nézte a pincért, aki éppen a pezsgős üveget igyekezett kibontani. – Szerintem sokkal durvább volt, amikor az inkontinens kuttyájára kellett vigyáznod.

Ezen egy pillanatra elgondolkodtam.

– Aranyos kutya volt, amikor éppen nem kakált össze mindent – mondtam végül.

– Csakhogy mindig mindent összekakált – vágta rá Sarah.

– És tényleg fáj? – kérdezte Lauren, aki összeráncolta az orrát a kutyakaka téma hallatán. – Mármint a vizsgálat.

– Még az is fáj, ha rá gondolok – feleltem, miközben összefontam a karomat a mellkasom előtt. – De hát te is tudod, hogy fontos.

– Fontos hát – értett egyet Sarah. – Annak, akinek szüksége van ilyesmire. Harmincegy éves nő vagy, akinek a családjában még nem fordult elő mellrák, erre sátaba fogattad a cicidet, csak hogy a főnököd kedvében járj. Ez azért más. Legalább ő is megcsináltatja?